

22. 1. 2009

ID: 55487

Stanovení výše nájemného soudem

Nájemné z bytu nelze rozhodnutím soudu určovat (zvyšovat) zpětně.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 26 Cdo 3663/2007, ze dne 29.10.2008)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobce JUDr. V. R., proti žalované L. P., zastoupené advokátem, o zaplacení částky 50.648,- Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Nymburku pod sp. zn. 15 C 58/2006, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. března 2007, č. j. 25 Co 11/2007-80, tak, že rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 14. března 2007, č. j. 25 Co 11/2007-80, ve výrocích II. a III., a rozsudek Okresního soudu v Nymburku ze dne 23. října 2006, č. j. 15 C 58/2006-46, ve výrocích I., III. a IV., se zrušují a věc se vrací v tomto rozsahu Okresnímu soudu v Nymburku k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Okresní soud v Nymburku (dále též jen „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 23. října 2006, č. j. 15 C 58/2006-46, uložil žalované povinnost zaplatit žalobci do tří měsíců od právní moci rozsudku částku 50.648,- Kč (výrok I.), zamítl žalobu v části poplatku z prodlení ve výši 2,5 promile denně z částky 43.976,- Kč od 1. června 2006 do 18. října 2006 a z částky 50.648,- Kč od 18. října 2006 do zaplacení (výrok II.) a rozhodl o nákladech řízení účastníků a státu (výroky III. a IV.).

K odvolání obou účastníků řízení Krajský soud v Praze (dále též jen „odvolací soud“) rozsudkem ze dne 14. března 2007, č. j. 25 Co 11/2007-80, zastavil řízení o odvolání žalobce proti výrokům II. a IV. rozsudku soudu prvního stupně (výrok I.), citovaný rozsudek potvrdil ve výrocích I. a III. (výrok II.) a rozhodl o nákladech odvolacího řízení účastníků (výrok III.).

Z provedených důkazů vzal odvolací soud shodně se soudem prvního stupně především za zjištěno, že na základě kupní smlouvy ze dne 21. května 2002 je žalobce vlastníkem „domu čp. 651 ve Fügnerově ulici v P. III.“ (dále jen „předmětný dům“, resp. „dům“), v němž na základě dohody o užívání bytu ze dne 12. února 1990, již předcházelo rozhodnutí o přidělení bytu ze dne 17. července 1989, žalovaná od 1. února 1990 užívala „byt o 3 místnostech, předsíni a komoře s příslušenstvím (koupelna, WC, sklep, 3 balkony) ve druhém nadzemním podlaží vpravo od schodiště“ (dále jen „předmětný byt“, resp. „byt“), a že Okresní soud v Nymburku rozsudkem ze dne 27. března 2003, č. j. 8 C 1276/2002-13, pravomocně ke dni 4. července 2003 přivolil k výpovědi žalobce z nájmu žalované k předmětnému bytu, určil, že výpovědní lhůta je tříměsíční, a žalované uložil povinnost byt vyklidit a vyklizený předat žalobci do patnácti dnů po zajištění přiměřeného náhradního bytu. Dále zjistil, že obdobný byt by bylo možno v P. pronajmout za cenu (obvyklou v místě a čase) kolem 6.000,- Kč měsíčně, že nájemné v bytech města P. se v letech 2006 a 2007 zvyšovalo o 10 % ročně a že rozsudkem Okresního soudu v Nymburku ze dne 9. září 2005, č. j. 6 C 626/2004-128, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 25. května 2006, č. j. 24 Co 197/2006-162, bylo pravomocně ke dni 14. června 2006 žalované uloženo zaplatit žalobci do tří měsíců od právní moci rozsudku částku 6.728,- Kč z titulu dlužné úhrady za užívání předmětného bytu za dobu od 1. listopadu 2003 do 28. února 2004 při úhradě vypočtené ke dni 4. října 2003 v částce 2.500,- Kč. Vzal rovněž za prokázáno, že žalobce hradí údržbu a opravy předmětného domu, že na nezbytné opravy domu má rozpočet 1.978.500,- Kč, že na pojistném platí částku 4.704,- Kč ročně, že žalovaná je starobní důchodkyně s důchodem v částce 7.518,- Kč v roce 2004, 7.944,- Kč v roce 2005 a 8.408,-

Kč v roce 2006, že v žalovaném období (od 1. března 2004 do 30. září 2006) hradila z titulu úhrady za užívání bytu částku 818,- Kč měsíčně od března 2004 do května 2004, částku 1.018,- Kč měsíčně od června 2004 do prosince 2004, částku 1.032,- Kč měsíčně od ledna 2005 do ledna 2006 a částku 1.232,- Kč měsíčně od února 2006 do září 2006. Při stanovení úhrady za užívání předmětného bytu za dobu od 1. března 2004 do 30. září 2006 vyšel odvolací soud z výše nájemného v daném místě a čase včetně jeho meziročního zvyšování, z osobních a majetkových poměrů žalované, z výše nákladů, které má žalobce s opravami a údržbou předmětného domu, a učinil skutkový závěr, že zásadám proporcionality bude odpovídat úhrada v době od 1. března 2004 do 31. prosince 2004 v částce 2.500,- Kč měsíčně, v době od 1. ledna 2005 do 31. prosince 2005 v částce 2.700,- Kč měsíčně a v době od 1. ledna 2006 do 30. září 2006 v částce 2.900,- Kč měsíčně; po zohlednění plateb hrazených v žalovaném období žalovanou zbývá k úhradě (za toto období) částka 50.648,- Kč. Na tomto skutkovém základě odvolací soud dovodil, že dřívější právo osobního užívání bytu žalované následně transformované na právo nájmu bytu zaniklo (na základě shora citovaného rozhodnutí soudu prvního stupně) uplynutím výpovědní lhůty ke dni 31. října 2003, že od 1. listopadu 2003 svědčí žalované tzv. právo na bydlení (§ 712a zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 30. března 2006 – dále jen „obč. zák.“) a že v tomto období (a tudíž i v žalovaném období od 1. března 2004 do 30. září 2006) byla povinna platit úhradu za užívání bytu, která odpovídá výši nájemného hrazeného po dobu trvání nájemního vztahu (zde odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 24. října 2002, sp. zn. 26 Cdo 492/2001). Protože po zohlednění poskytnutých plateb dluží žalovaná vzhledem k výši vypočtené úhrady za žalované období částku 50.648,- Kč, odvolací soud potvrdil jako věcně správný rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o věci samé I. a v souvisejícím nákladovém výroku III. (výrok II. napadeného rozsudku). Ve vztahu k námitce, že jde o zpětné stanovení nájemného, uvedl, že „takovéto rozhodnutí obecného soudu nemůže být v rozporu s dobrými mravy ve smyslu § 3 odstavec 1 občanského zákoníku, když pouze proporcionalním způsobem stanoví výši plateb za užívání předmětného bytu v rozhodném období, kdy chyběly zvláštní právní předpisy, podle nichž by takovou výši nájemného bylo lze stanovit“.

Proti výrokům II. a III. rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání, jehož přípustnost opřela o ustanovení § 237 odst. 1 písm. c/ zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“). Uplatněné dovolací námitky podřadila pod dovolací důvody podle § 241a odst. 2 písm. a/ a b/ o.s.ř. V dovolání zpochybnila správnost právního názoru, že „výši nájemného je možné stanovit i se zpětnou účinností a nájemci ... uložit povinnost doplatit zpětně pronajímateli nájemné za období před podáním předmětného žalobního návrhu“. Podle jejího názoru je třeba v této souvislosti vyřešit právní otázku, zda rozhodnutí obecných soudů o výši nájemného z bytu jsou rozhodnutí konstitutivní (rozhodnutí, jimiž se ukládají povinnosti účastníkům daného právního vztahu od jejich právní moci do budoucna) či „rozhodnutí, kterými je možno zasahovat do práv a povinností účastníků zpětně ...“. Zastává názor, že takové rozhodnutí je rozhodnutím konstitutivním; rozhodnutím obecného soudu proto nelze nájemné z bytu zvyšovat za dobu před podáním žaloby. Jestliže se tak v daném případě stalo, napadené rozhodnutí podle jejího názoru „výrazným způsobem zasahuje do jejich práv a povinností ...“. V uvedených souvislostech poukázala na nález Ústavního soudu České republiky vydaný ve věci sp. zn. I. ÚS 489/05, v němž „dospěl Ústavní soud k jednoznačnému závěru, že se pronajímatel nemůže v žádném případě domáhat tohoto nároku na doplacení rozdílu v nájemném, a to zpětně ... pronajímatel, ačkoli nemůže být s touto žalobou proti nájemci úspěšný, má však dále možnost uplatnit tento svůj důvodný nárok vůči státu, a to jako nárok na náhradu škody, pokud prokáže důvodnost svého nároku“. Navrhla, aby dovolací soud zrušil rozsudky soudů obou stupňů a věc vrátil k dalšímu řízení soudu prvního stupně.

Žalobce ve vyjádření k dovolání především uvedl, že dovolatelka nijak nespécifikovala dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. a/ o.s.ř., poté zpochybnil správnost jednotlivých dovolacích námitek, ztotožnil se s právním posouzením věci odvolacím soudem a navrhl, aby dovolání bylo zamítnuto.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) především shledal, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastnicí řízení (§ 240 odst. 1 o.s.ř.), za splnění podmínky advokátního zastoupení dovolatelky (§ 241 odst. 1 a 4 o.s.ř.).

Poté se Nejvyšší soud zabýval otázkou přípustnosti dovolání, neboť toliko z podnětu dovolání, které je přípustné, může být přezkoumána správnost napadeného rozhodnutí z hlediska uplatněných (způsobilých) dovolacích důvodů.

Podle § 236 odst. 1 o.s.ř. dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Přípustnost dovolání proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu (v daném případě jeho potvrzujícímu výroku) se řídí ustanoveními § 237 odst. 1 písm. b/ a c/ o.s.ř.

Podle § 237 odst. 1 písm. b/ o.s.ř. není dovolání v dané věci přípustné proto, že napadeným rozsudkem (výrokem II.) odvolací soud potvrdil v pořadí první rozsudek soudu prvního stupně (ve vyhovujícím výroku I.).

Podle § 237 odst. 1 písm. c/ o.s.ř., tj. ustanovení, o něž přípustnost svého dovolání opřela dovolatelka, je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle písmena b) a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Přitom podle § 237 odst. 3 o.s.ř. rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam (odstavec 1 písm. c/) zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem.

Z toho, že přípustnost dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c/ o.s.ř. je spjata se závěrem o zásadním významu rozsudku po stránce právní, vyplývá, že také dovolací přezkum se otevírá pouze pro posouzení otázek právních. Způsobilým dovolacím důvodem, jímž lze dovolání odůvodnit, je v tomto případě zásadně jen důvod podle § 241a odst. 2 písm. b/ o.s.ř., jehož prostřednictvím lze namítat, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci; není jím naopak důvod, kterým lze vytýkat nesprávnost skutkových zjištění (§ 241a odst. 3 o.s.ř.).

V posuzovaném případě odvolací soud napadeným rozsudkem potvrdil (ve výroku II.) rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujícím výroku I., jímž bylo rozhodnuto o výši úhrady za užívání bytu a o výši s tím souvisejícího dluhu za dobu minulou (za žalované období od 1. března 2004 do 30. září 2006). Ve vztahu k námitce, že jde o zpětné stanovení nájemného, uvedl, že „takovéto rozhodnutí obecného soudu nemůže být v rozporu s dobrými mravy ve smyslu § 3 odstavec 1 občanského zákoníku, když pouze proporcionálním způsobem stanoví výši plateb za užívání předmětného bytu v rozhodném období, kdy chyběly zvláštní právní předpisy, podle nichž by takovou výši nájemného bylo lze stanovit“.

Dovolací soud dospěl k závěru, že napadenému potvrzujícímu rozhodnutí odvolacího soudu lze přisoudit zásadní právní význam pro řešení otázky, zda nájemné z bytu (v daném případě úhradu za užívání bytu, kterou je povinna platit osoba, již svěřeno právo na bydlení v bytě podle § 712a obč. zák.) lze rozhodnutím soudu zvýšit za dobu minulou (zpětně). Je-li podle závěru odvolacího soudu napadené rozhodnutí zásadně právně významné, stává se tím dovolání (pro řešení uvedené otázky) přípustným podle § 237 odst. 1 písm. c/ o.s.ř.

Podle § 242 odst. 1 a 3 o.s.ř. dovolací soud přezkoumá rozhodnutí odvolacího soudu v rozsahu, ve kterém byl jeho výrok napaden; přitom je vázán uplatněnými dovolacími důvody včetně toho, jak je

dovolatel obsahově vymezil. Z ustanovení § 242 odst. 3 věty druhé o.s.ř. vyplývá povinnost dovolacího soudu přihlídnout k vadám řízení uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a/ a b/ a § 229 odst. 3 o.s.ř. (uvedené vady nebyly namítány a nevyplynuly ani z obsahu spisu), jakož i k tzv. jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 241a odst. 2 písm. a/ o.s.ř.).

Dovolací soud zastává názor, že ani existenci vad, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, dovolatelka ve skutečnosti nenamítla (tyto vady nevyplynuly ani z obsahu spisu), byť formálně odkázala rovněž na dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. a/ o.s.ř.; z obsahového hlediska lze totiž uplatněné dovolací námitky podřadit pod dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci podle § 241a odst. 2 písm. b/ o.s.ř.

Právní posouzení věci je nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Již na tomto místě je zapotřebí pro úplnost připomenout, že Nejvyšší soud České republiky opakovaně (srov. např. rozsudky ze dne 24. října 2002, sp. zn. 26 Cdo 492/2001, uveřejněný pod č. 20 v sešitě č. 2 z roku 2003 časopisu Soudní judikatura a pod C 1503 ve svazku 21 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, dále ze dne 3. září 2003, sp. zn. 26 Cdo 939/2003, ze dne 31. května 2004, sp. zn. 32 Odo 1109/2003, uveřejněný pod C 2792 ve svazku 30 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu a ze dne 22. června 2004, sp. zn. 33 Odo 24/2004, uveřejněný pod C 2705 ve svazku 30 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu) vyjádřil právní názor, podle něhož osoba, jíž po skončení nájmu bytu svědčí právo v bytě bydlet do zajištění bytové náhrady, má povinnost platit úhradu za užívání bytu ve výši, která odpovídá výši nájemného sjednaného za trvání nájemního poměru. Pro úplnost zbývá dodat, že v rozsudku citovaném na posledním místě pak Nejvyšší soud dovodil, že zanikl-li takovýto právní důvod bydlení, jde již o užívání bytu bez právního důvodu, a osoba byt nadále užívající je povinna zaplatit (vydat) bezdůvodné obohacení, jehož výše odpovídá ceně obvyklé v daném místě a čase, která se vytváří na trhu s byty s neregulovaným nájemným (tzv. tržní nájemné).

Nejvyšší soud České republiky v rozsudku ze dne 31. srpna 2005, sp. zn. 26 Cdo 867/2004, dovodil, že občanský zákoník (a ani jiný zákon) neumožňuje soudu do závazkového nájemního vztahu zasáhnout změnou některé z jeho obsahových složek, včetně výše nájemného, a že toto oprávnění přísluší moci zákonodárné a výkonné, do níž obecné soudy nejsou oprávněny se vměšovat, popřípadě ji suplovat. K uvedeným závěrům se Nejvyšší soud přihlásil rovněž v usneseních ze dne 15. září 2005, sp. zn. 26 Cdo 80/2005, ze dne 19. října 2005, sp. zn. 26 Cdo 1674/2005, ze dne 26. října 2005, sp. zn. 26 Cdo 1912/2005, ze dne 27. ledna 2006, sp. zn. 26 Cdo 983/2005, a ze dne 22. září 2005, sp. zn. 26 Cdo 819/2005.

K návrhu Městského soudu v Praze na zrušení ustanovení § 685 až § 716 obč. zák. Ústavní soud České republiky nálezem ze dne 28. února 2006, sp. zn. Pl 20/05, publikovaným pod č. [252/2006](#) Sb., konstatoval, že dlouhodobá nečinnost Parlamentu České republiky spočívající v nepřijetí zvláštního právního předpisu vymezujícího případy, ve kterých je pronajímatel oprávněn jednostranně zvýšit nájemné, úhradu za plnění poskytovanou s užíváním bytu a změnit další podmínky nájemní smlouvy, je protiústavní a porušuje čl. 4 odst. 3, čl. 4 odst. 4 a čl. 11 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 odst. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, zamítl návrh na zrušení § 696 odst. 1 obč. zák. a odmítl návrh na zrušení § 685 až § 695, § 696 odst. 2 a § 697 až 716 obč. zák. V odůvodnění citovaného nálezu Ústavní soud mimo jiné uvedl, že obecné soudy, i přes absenci předvídané konkrétní úpravy, musí rozhodnout o zvýšení nájemného, a to v závislosti na místních podmínkách tak, aby nedocházelo k diskriminacím výše zmíněným. Konkrétní rozhodovací postup Ústavní soud nenabídl (aby nenahrazoval posláním soudů obecných), avšak

připomněl, že je nutno se vyvarovat libovůle, rozhodnutí se musí zakládat na racionální argumentaci a důkladném uvážení všech okolností případu, použití přirozených zásad a zvyklostí občanského života, závěrů právní nauky a ustálené ústavně konformní soudní praxe. K obdobnému právnímu názoru Ústavní soud dospěl např. v nálezu ze dne 8. února 2006, sp. zn. IV. ÚS 611/05, a dále také v nálezu ze dne 21. března 2006, sp. zn. I. ÚS 717/05, jímž zrušil usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. září 2005, sp. zn. 26 Cdo 819/2005, vycházející z (nesprávného) právního názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. srpna 2005, sp. zn. 26 Cdo 867/2004. V nálezu ze dne 6. dubna 2006, sp. zn. I. ÚS 489/05 (a také např. v nálezu ze dne 17. dubna 2007, sp. zn. I. ÚS 123/06), pak Ústavní soud nad to dodal, že při rozhodování o výši nájemného bude obecný soud konstitutivním rozhodnutím (pro futuro) dotvářet objektivní právo. K uvedeným právním názorům se – po zrušení usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. září 2005, sp. zn. 26 Cdo 819/2005 nálezem Ústavního soudu ze dne 21. března 2006, sp. zn. I. ÚS 717/05 – přihlásil rovněž Nejvyšší soud, a to v rozsudcích ze dne 7. července 2006, sp. zn. 26 Cdo 32/2006, ze dne 31. srpna 2006, sp. zn. 26 Cdo 1039/2006, a v řadě dalších rozhodnutí.

Vzhledem k citované judikatuře Ústavního soudu a k právním názorům obsaženým v rozsudcích Nejvyššího soudu ze dne 7. července 2006, sp. zn. 26 Cdo 32/2006, a ze dne 31. srpna 2006, sp. zn. 26 Cdo 1039/2006, vycházejícím z uvedené judikatury, lze dovodit, že nedojde-li ohledně výše nájemného k dohodě mezi účastníky právního vztahu nájmu bytu, pak při absenci pozitivní právní úpravy v době do 30. března 2006 byl obecný soud oprávněn zasáhnout do obsahu nájemního vztahu a nájemné z bytu zvýšit (stanovit). Zbývá dodat, že „tento postup je ústavně konformní do doby účinnosti platné právní úpravy, řešící od 1.1.2007 právní vztah mezi pronajímatelem a nájemcem“ (srov. odůvodnění nálezu Ústavního soudu ze dne 26. července 2007, sp. zn. II. ÚS 361/06). Nelze však opomenout, že k „dotváření objektivního práva“ rozhodováním obecného soudu o výši nájemného dochází konstitutivním rozhodnutím (pro futuro).

V procesní nauce se rozsudky třídí podle různých hledisek. Vedle jiných je známé také třídění rozsudků na deklaratorní a konstitutivní. Rozhodnutí deklaratorní se o sporném hmotněprávním vztahu toliko závazně vyslovuje, aniž ho mění. Rozhodnutí konstitutivní jsou přímo důvodem vzniku, změny nebo zániku hmotněprávních vztahů. Rozhodnutí deklaratorní tedy zůstávají svou povahou nutně skutečností pouze procesní, vytvářející vztahy procesní založené závazným výrokem soudu o hmotných subjektivních právech, které trvaly již před vydáním rozhodnutí a které mají tedy účinky ex tunc. Deklaratorní rozsudek proto nemá vliv na existenci hmotněprávních vztahů mezi účastníky řízení (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 29. května 1997, sp. zn. 3 Cdo 1121/96, uveřejněné na straně 589 v sešitě č. 11 z roku 1997 časopisu Právní rozhledy, a dále např. ze dne 24. ledna 2007, sp. zn. 33 Odo 65/2005). Naproti tomu rozhodnutí konstitutivní jsou svou podstatou nejen skutečností procesní, nýbrž i hmotněprávní, neboť jsou přímo ve smyslu ustanovení hmotného práva samy teprve důvodem vzniku nového předtím neexistujícího hmotněprávního vztahu, popřípadě jeho změny či zániku; jsou s nimi proto spojeny nutně účinky ex nunc. Konstitutivní rozhodnutí tedy nedeclaruje již existující práva a povinnosti, ale zasahuje do hmotněprávní sféry účastníků tak, že zakládá, mění nebo ruší subjektivní práva a povinnosti (srov. odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 16. května 2005, sp. zn. 22 Cdo 1438/2004).

Lze-li proto podle citované judikatury Ústavního soudu výši nájemného určit konstitutivním rozhodnutím (pro futuro), pak nelze pokládat za správný závěr, který ve skutečnosti oba soudy učinily, tj. závěr, že nájemné z bytu lze rozhodnutím soudu určovat (zvýšovat) zpětně – za dobu minulou (v daném případě od 1. března 2004 do 30. září 2006). Zbývá dodat, že k obsahově totožnému závěru Nejvyšší soud dospěl rovněž v rozhodnutích ze dne 16. srpna 2006, sp. zn. 26 Cdo 594/2005, a ze dne 10. října 2006, sp. zn. 26 Cdo 1924/2006.

S přihlédnutím k uvedenému nemůže napadené rozhodnutí v potvrzujícím výroku II. obstát. Proto je

Nejvyšší soud podle § 243b odst. 2 věty za středníkem o.s.ř. v tomto výroku a v souvisejícím nákladovém výroku III. zrušil. Jelikož důvody, pro něž bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí i na rozhodnutí soudu prvního stupně, dovolací soud zrušil ve vyhovujícím výroku I. a v souvisejících nákladových výrocích III. a IV. i toto rozhodnutí a věc vrátil v tomto rozsahu soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3 věta druhá o.s.ř.).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Blankosměnka](#)
- [Nájem](#)
- [Ochrana osobnosti \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušení řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Svéprávnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení a dobré mravy](#)
- [Práva dětí](#)
- [Náklady řízení](#)
- [Odmítnutí dovolání](#)